

דרישה להתנצלות על דבר דיבה, לא סתימת פיות

המאמר "חרפת האוניברסיטה העברית" (מעריב, 12.7) פורסם בלי לבקש מראש את תגובתי, אף שהייתי אחת ממטרותיו העיקריות.

מדיניות ישראל מאז '67 גרמה בין השאר ליהודי התפוצות להיקלע למצוקה, והפכה אותם לבני ערובה של הסכסוך באזורנו. יש יהודים המזדהים עם מדיניות זו של ישראל, ומנסים להיחלץ מהמצוקה הזו בדרך הנקוטה גם על ישראל הרשמית, לקדם כל טענה נגד מדיניות ישראל כאילו היתה אנטישמית. כך נמנעים מהצורך לדון בביקורת באופן ענייני, וכך גם יוצקים שמן על גלגלי האנטישמיות האמיתיים.

כך עשה גם ראש קהילת יהודי ברלין לשעבר, אלכסנדר ברנר. הוא טען, ולא בהתבטאות מקרית אחת, כי מה שנראה בעיניו כאנטישמיות, ניזון מדברים של פרופ' באוניברסיטה העברית, המשווה מתנחלים או חיילי צה"ל לנאצים או לאס.אס. סבור הייתי שידוע לי למי מתכוון ד"ר ברנר בדיבתו. משך חמש שנים התנהלה נגדי מערכה משפטית משולשת על הוצאת לשון הרע, שיסודה בציטוט מסולף שיוחס לי. שלושה בתי משפט דחו את שלוש התביעות, אך ללא הועיל. מי שחפץ בכך ממשיך לייחס לי את הציטוט המסולף.

גם ד"ר ברנר לא טרח לקרוא את שלושת פסה"ד. לכן פניתי אליו במכתב, וביקשתי שיתנצל בפני האוניברסיטה העברית על אמירותיו הפומביות הללו, או יבהיר את יסוד האשמותיו. אין בין דרישה להתנצלות על דבר דיבה לבין סתימת פיות ולא כלום. נהפוך הוא, לתלות בפרופסור בעל עמדה ביקורתית דבר שלא אמר – זו העוולה האמיתית. פניתי למשמיץ בפנייה פרטית על אמירותיו הפומביות. מי שמנסה לרקוח מערכה ציבורית, שבה יהודים הופכים למשתפי פעולה עם אנטישמיות, הם ד"ר ברנר וענת פרי, כותבת המאמר שהוא מושא תגובתי.

גב' פרי טורחת להשחיר את פני ברבים בטענה, שעליה חזרה גם הפעם, כאילו אני משווה באופן גורף "את ישראל לנאצים". על כך נתבעה לדין עליידי. אמנם תביעתי נדחתה בערכאה הראשונה, אך העניין מצוי בפני ערכאת ערעור. מן הראוי לחכות לתוצאת הערעור.

צר לי על רקטור האוניברסיטה שלי, שגם הוא לא טרח לברר עמי את פרטי העניין והגיב בסופו של דבר בהתחמקות מהמשימה המוטלת עליו: להגן על איש סגל ועל חופש הביטוי שלי.

פרופ' משה צימרמן